

ζομολόγησι του.

Δύο μέρες ύστερ' από τη σκηνή που περιγράψαμε παραπάνω, ή μικρά «ουμμορία» ανέκαλυπτετο επιτέλους. Οί νεαροί πλαστογράφοι φάνηκαν τόσο απρόσεκτοι...στη δουλειά τους, ώστε προκάλεσαν στο τέλος τις υπόνοιες και την έμπνευσι της αστυνομίας. Φαντάζεσθε τώρα τί σκάνδαλο δημιουργήθηκε στη Βεϊμάρη, όταν μαθεύτηκε, ότι στην υπόθεσι αυτή ήταν υπερεδόμενος και ό υιός του συμβούλου Γκαίτε...

Κ' έτσι ό Γιόχαν αναγκάστηκε νά παρουσιάσθι μπρός στο δικαστήριο μαζί με τους τέσσαρες συνειδητούς του.

Ή επίσημη βιογραφία τού Γκαίτε αναφέρει ότι στο δικαστήριο απέδειχθη πανηγυρικά ή άθωότης τού ποιητού. Φαίνεται, όμως, ότι οί δικαστάι, από σεβασμό πρὸς τὸ πρόσωπο τού πατέρα του και από έπιείκεια πρὸς τὴ νεαρά ήλικία τού κατηγορουμένου, απήλλαξαν τὸν Γιόχαν από κάθε εὐθύνη, γιά νά μή κηλιωθῆ τὸ οικογενειακό τὸ ὄνομα.

Δέν εἶνε ανάγκη νά σὰς πούμε τί αὐστηρές ἐπιπλήξεις ἄκουσε ό Γιόχαν από τὸν πατέρα του γιά τὴν κακή του αὐτὴ πράξι, ή ὅποια τὸν ὠδήγησε μέχρι τὸν δικαστήριου... Ἐκείνου, όμως, πὸν πείραξε περισσότερο τὸν Γκαίτε, ἦταν τὸ ότι ή Γκρέτχεν, ὅταν ἐρωτήθηκε ἀπὸ τοὺς δικαστάς τί εἶδους σχέσεις εἶχε μαζί του, ἀποκρίθηκε με περιφρονητικό τόνο στὴ φωνή:

—Τί εἶδους σχέσεις μποροῦσα νά ἔχω ἐγὼ μ' αὐτὸ τὸ παιδάριο!...

Ή λέξι παιδάριο κερφώθηκε σάν μαχαίρι στὴν καρδιά τού Γιόχαν. Ἐνῶ αὐτὸς πῆθανε ἀπὸ ἀγάπη γιά τὴν Γκρέτχεν, ἐκείνη ὄχι μονάχα δέν ἀισθανόταν τίποτα γι' αὐτὸν, ἀλλὰ καί τὸν θεωροῦσε ἕνα παιδάριο—καί τίποτα περισσότερο!...

Ἐστερ' ἀπὸ λίγο καιρὸ, ή οικογένεια τῆς Γκρέτχεν ἀναγκάστηκε νά φύγη ἀπὸ τὴ Βεϊμάρη. Τὸ σκάνδαλο πὸν εἶχε δημιουργηθῆ με τὴν υπόθεσι τῶν πλαστογραφιῶν, τὴν υποχρέωσε νά φύγη ἀπὸ ἕνα τόπο, στὸν ὅποιο βασίλευε γενικὴ κατακραυγὴ ἐναντίον τῆς.

Ὁ Γκαίτε δέν λυπήθηκε ὑπερβολικά γιά τὴν ἀναχώρησι τῆς Γκρέτχεν, γιὰτι εἶχε πάσει ἀπὸ μεταξὺ νά τὴν ἀγαπᾷ.

Ἐποῦσσο, τὰ χαρακτηριστικά τῆς ξαθυμαλλούσας αὐτῆς δὲν σθῦστηκαν ἀπὸ τὴ μνήμη τού ποιητού.

Καί, πολλὰ χρόνια ἀργότερα, ὅταν ἀρχισε νά γράφῃ τὸ «Φαουστ», ἔδωσε στὴ Μαργαρίτα, τὴν ἀγνή καί τραγικὴ Μαργαρίτα πὸν πληρῶνε πολὺ ἀκριβᾶ ἕνα παράπτωμά τῆς, τὰ χαρακτηριστικά τῆς Γκρέτχεν. τῆς πρώτης γυναίκας πὸ ἀγάπησε στὴ ζωὴ του!...

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Μιά φορά, κάποιος καλλιτέχνης, ἀφοῦ εἶδειε στὸν Ἀπελλιὸ τὸ ἀγαλμα μιᾶς Ἀφροδίτης, ντυμένης με μιὰ ἀφάνταστον πολυτέλεια, τὸν ρώτησε μ' ἐνωϊστικό τόνο:

—Ἐ, Ἀπελλιῆ, τί λές γιά τὸ ἔργο μου;

—Τί νά σοῦ πῶ, φίλε μου, τὸ ἀπάντησε ὁ μέγας καλλιτέχνης. Φαντάζομαι, πὸς ἐπειδὴ δέν κατάφερες νά τὴν κάνης ὡμορφὴ γι' αὐτὸ τὴν ἔκανες πλούσια!...

Κάποτε, ὁ μουσικός Σιμωνιδῆς παρακάλεσε τὸν Θεμιστοκλῆ νά τὸν κάνη κάποιον ρουφῆτι.

—Ἄν σοῦ πρότεινα νά κάνης τὴν ὥρα πὸν τραγουδᾷς στὸ θέατρο μιὰ παραφωνία, θά τὴν ἔκανες; τὸν ρώτησε ὁ Θεμιστοκλῆς.

—Ὅχι, τὸ ἀπάντησε ὁ Σιμωνιδῆς.

—Πὸς λοιπὸν μοῦ ζητᾷς νά τὸ κάνω ἐγὼ; τοῦ ξανάπε ὁ Θεμιστοκλῆς.

Ἐταν ὁ Μᾶξ Ὁρέλλ περιῶδευε τῆς Ἠνωμένες Πολιτείες διαθάζοντας σὲ δημόσιες συναθροίσεις τὰ ἔργα του, τὸν ἐπισκέφθηκε μιὰ μέρα ἕνας νεαρὸς Ἀμερικάνος καί τὸν εἶπε:

—Κύριε Ὁρέλλ, θά σὰς ἐγνωμοιῶ ὁ ὅλη μου τὴ ζωὴ, γιὰτι τὰ διαθᾶσμάτᾱ σας μοῦ κἀνανε' μεγάλῳ καλῶ...

Ὁ συγγραφεὺς τοῦ ἐξεδήλωσε τὴν εὐχαριστήσι του, σφίγγοντας τὸν χέρι κι' ὁ νέος ἐξακολούθησε:

—Φαντασθῆτε, κύριε Ὁρέλλ, ὅτι ἀπ' τὸν καιρὸ πὸν παντρευτήκα, οὔτε μιὰ μέρα ἠμπορέσα νά ἠσυχάσω ἀπὸ τὴν πεθερά μου. Ἐπὸ τότε ὅμως πὸν ἀρχίσατε τὰ διαθᾶσμάτᾱ σας, ή πεθερά μου ζουρλάθηκε μ' αὐτά, κι' ἔτσι μ' ἄφησε ἤσυχον. Μποροῦσα λοιπὸν νά μὴ ἔρθω νά σὰς εὐχαριστήσω, κ. Ὁρέλλ;...

Κόκκαλο ὁ Ὁρέλλ.

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΓΙΑΤΙ

(ΤΟΥ ΧΑΪΝΕ)

Μέσα στὸ δάσος περπατῶ καί κλαίω.
Μὲ θλέπει ή τσιγλα τὸν ἐλάω,
Καί λέει με ψιγλή λαλιά:
«Γιατί κλαίς ἔτσι κακομοίρη;»

Ρῶτα τ' ἀδέρφια σου τὰ χελιδὼνα.
Ρῶτα τὰ ἡμερα πουλιά,
Πὸν ἔχουνε ζεστὴ φωλιά,
Στῆς ἐρωμένης μου τὸ παραθύρι.

ΚΡΥΜΜΕΝΟΙ ΠΟΘΟΙ

(ΤΟΥ ΠΩ ΒΕΡΛΑΙΝ)

Ἐμέσ στὸ σκοτάδι τῆς νυχτιάς μονάχη καί θλιμμένη
με τὴ φτωγὴ κιθάρα μου γιά σένα τραγουδᾷ
εἶν' οί σκοποί μου ἄχαροι καί μωριστοιμεμένα,
ὅμως σοῦ λένε πάντοτε κρυφὰ πὸς ὁ ἀγαπᾷ.

Μέσ τὰ θαθειά μεσάνυχτα, ὅπου δροσιά σταλάζει
σάν δάκρυ διάφανο, κρύφῳ, στῶν λουλουδιῶν τὰ φύλλα
πὸν τοῦ ζεφύρου ἡ ψοῖή μες τὰ κλαδιά στενάζει
καί μες τὰ χόρτα τ' ἀπαλά σκορπίζει ἀνατριχίλα.

Χίλια σοῦ λέν γλυκόλογα οί ἄχαροι σκοποί μου
ἀπὸ τὰ θᾶβια τῆς καρδιάς τὰ μωριστοιμεμένα·
ὅμως γιά σέ πὸν γνῶρισεσ μονάχα τὴ σιωπὴ μου
μέσα στὴν τόση ἀγάπη μου θᾶνα κι' αὐτὰ κρυμμένα!

ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΝΥΧΤΑ

(ΑΡΜΕΝΙΚΟ)

Ἐταν τὴν νύχτα, ὀλόμονος τοὺς πόνους μου θυμᾶμαι.
τὸ πρόσωπό σου, ἀγάπη μου, στὸ νοῦ μου τριγυρνᾷ
ἀπὸ τὴ δόλια μου καρδιά διώχνει τὰ μαῦρα σκότη
σάν τὸ φεγγάρι τ' οὐρανοῦ τὰ σκότη ὅταν σκορπᾷ.

Καί στὴ μεγάλῃ τῆ νυχτιά τού τάφου ὅταν μιὰ μέρα
ὀλόμονος θά ἐξαποθῶ, ἔσενα θά θυμᾶμαι,
τῆς λατρευτῆς εἰκόνας σου τὸ φῶς ἀγαπημένη
τοῦ πεθαμοῦ μου τὰ φρικτὰ τὰ σκότη θά γλυκαίνῃ!...

ΚΙΝΕΖΙΚΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

(ΤΟΥ ΤΣΕΓΚ - ΚΙ - ΤΟΓΚ)

ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Κὼθω λουλουδία ὀλόδροσα, με μάτια θουρκωμένα,
γιά νά τὰ στείλω ὁ ἔνανε πὸν ἔφυγε στὰ ξένα.
Τὸ ξέρω πὸς ἄωθᾷς χλωμά καί μαραμμένα,
Μιά τὸ θέλ' ή ἀγάπη μου: νά μοιάσουν σάν κι' ἐμένα.

Η ΩΜΟΡΦΗ

Στοῦ ποταμοῦ τῆς ἄκρις ἀνθίζουν οί λαλέδες
κι' ὅλοι τοὺς λένε πὸν ὄμορφους ἀπὸ τὴν ὡμορφιά μου.
Μὰ πέρασ' ἀπ' τὸν ποταμὸ—καί μ' ἔδανε καί μ' ἔδες
κι' ὅμως...καὶ τὰ λουλουδία δέν κῦτταε ἠπροστά μου!

Η ΠΑΝΔΡΕΜΗΝΗ

Τ' ἀστραφετέρᾱ μπριλλάντια Κι' ὄρκισθηκα παντοεινῶ
(σου) νᾶμαι στὴ γῆς δικὴ του,
πὸν ξένη μοῦ χαρίζεις, νά ζῆσω μοναχᾷ μ' αὐτὸν
ἄν καί δέν εἶμ' ἐλευθερη, καί νά χαθῶ μαζί του...
τὰ παίρνω ἀφοῦ τ' ὀρίζεις. Σοῦ στρέφω πίσω, ξένη μου,
Καί γιά τῆς τόσεσ χάρες σου τὰ πλούσια σου μπριλλάντια.
κι' ἀγάπη σου, ἔπανω θά θῆς δυὸ δάκρυα πάντα
στὴ μεταξένια ζώνη μου (τους
γιά μιὰ στιγμὴ τὰ θᾶνω. δυὸ τῆς καρδιάς διαμάντια.
Μὰ μ'αὶ ἀπὸ τίμα γενιά Πάρτα σοῦ λέν' τὸν πόνο μου,
καί ἀρχοντιά γιομάτῃ, καί ἄρχοντιά γιομάτῃ, χωρίς νά τὸ θελήσω,
κ' εἶνε τρανὸς ὁ ἄντρας μου γιὰτι πρὶν πάρω ἄλλωνε,
μὲς σέ τραπὸ πάλτι. μὲς σέ τραπὸ πάλτι. (μὲσφρ. Μ. ΑΡΥΡΟΠΟΥΛΟΥ)